

[Socialministeren.]

bidrag. Må jeg føje til, at en ny lov om børnetilskud og andre familiedydelser må påregnes at medføre udgiftsstigninger.

Mens således nogle udgifter stiger, er der inden for andre områder udgifter, som får mindre betydning. Det gælder f. eks. udgifterne til almindelig offentlig hjælp efter forsorgsloven. Stilstanden på dette område skyldes en række forhold, som der er grund til at glæde sig over. For det første, at beskæftigelsen nu i en række år har været meget høj og for det andet, at der har været en udvikling i den lovgivning, som giver ret til faste tabelmæssigt udregnede ydelser i en række tilfælde, hvor en person har behov for samfundets hjælp. En tredje årsag er, at en del handicappede nu hjælpes ved foranstaltninger i henhold til revalideringslovgivningen, således at mange, der før ikke havde mulighed for at skaffe sig en arbejdsindtægt, bliver i stand til at udføre almindeligt lønnet arbejde.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om særfor sorgen, der som bekendt omfatter forsorgen for åndssvage, epileptikere, blinde, taleledende, vanføre, døve og tunghøre. Den del af befolkningen, som lider af så svære handicap, at de har behov for hjælp efter særfor sorsbestemmelserne, er talmæssigt en lille gruppe; man savner mere præcise oplysninger, men man tør nok regne med, at omkring 1 pct. af befolkningen kan diagnosticeres som åndssvage. De andre særfor sorsgrupper er endnu mindre. Ikke alle disse handicappede får hjælp efter særfor sorsbestemmelserne. En stor del lettere åndssvage klarer sig mere eller mindre godt gennem livet på egen hånd, og andre handicappede skaber sig en tilværelse på grundlag af invalidepensionen.

Statens åndssvagefor sorg er i forbindelse med ca. 25.000 intelligenshandicappede. De er fordelt med omkring 10.000 på forsorgens interne institutioner og ca. 5.000 på forsorgens eksterne institutioner, d. v. s. skoler, børnehaver, værksteder m. v.; de resterende omkring 10.000 er i familiepleje.

Jeg skal ikke trætte med tal fra de andre særfor sorsområder, men skal derom tillade mig at henvise til anmærkningerne til finanslovsfor slaget.

Derimod vil jeg gerne opholde mig lidt ved målsætningen for det arbejde, der gøres inden for hele særfor sorsområdet. Man stræber imod at normalisere de handicappedes tilværelse i alle led. Dette indebærer som hidtil, at særfor sorsinstitutionerne må kunne gøre en optimal indsats med tekniske hjælpemidler og med pædagogisk påvirkning, således at de handicappede på institutionerne opnår færdighed og en livsform, der kan sammenlignes med den øvrige befolknings.

Forsorgen må imidlertid også knyttes til samfundslivets almindelige institutioner på en sådan måde, at de handicappede så vidt muligt kan føle sig som led i det almindelige samfundsliv. Som eksempler herpå kan jeg nævne støtten til blinde børn og unge, der følger undervisningen i folkeskolen og den høje almenskole. Endvidere kan jeg nævne åndssvagefor sorgens pensionater, hvor udearbejdende elever bor under hyggelige former i små hjem, hvis ledere kan yde den bistand, som er nødvendig for, at intelligenshandicappede kan klare de forskellige problemer, som rejser sig uden for det beskyttede miljø eller den beskyttende institution.

Vi skal langt videre ad disse veje. Vi vil gøre særfor sorsinstitutionerne til gode støtteorganer for den integrering i det almindelige samfundsliv, som udviklingen i dag har givet os mulighed for. Herved må vi selvfølgelig ikke forsømme den egentlige institutionsfor sorg, som også i lang tid fremover vil være samfundets eneste mulige tilbud til de meget stærkt handicappede.

På lidt kortere sigt er vi imidlertid hæmmet af de herskende økonomiske forhold, men det glæder mig, at særfor sorsområdet er et af de områder, hvor finanslovsfor slaget rummer mulighed for aktivitetsudvidelse — i alt 29 mill. kr., når pris- og lønstigninger fradrages. Desværre — kunne jeg fristes til at sige — er der på forhånd disponeret over i hvert fald 22 mill. kr. af de 29 mill. kr. til ibrugtagning af nye institutioner, hvis oprettelse allerede tidligere er besluttet ved lov eller med finansudvalgets tiltræden. Beslutninger om egentlig ny aktivitet vil altså kun kunne træffes inden for højt regnet 7 mill. kr. Disse 7 mill. kr. skal ifølge finanslovsfor slaget i det væsentlige